

บทที่ 5

การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ในบทนี้จะนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการสรุปผลการอภิปรายผล การวิจัย รวมทั้งข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป โดยกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ซึ่งจะได้นำเสนอรายละเอียดตามลำดับ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาของประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูที่นำมาใช้ในการจัดการห้องเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

ประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อมุ่งศึกษาสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ในจังหวัดสงขลา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภทการหาความสัมพันธ์ (Correlational Research) ซึ่งมีวิธีการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นครูประจำชั้นและปฏิบัติการสอน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดสงขลา 477 โรงเรียน จำนวน 1,780 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นครูประจำชั้น และปฏิบัติการสอน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดสงขลา จำนวน 327 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับครูประจำชั้นและปฏิบัติการสอน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นผู้ประเมิน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการสื่อสารของครู เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 7 ระดับ จำนวน 52 ข้อ ประกอบด้วย

การสื่อสารในด้านการฟัง จำนวน 21 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .720

การสื่อสารด้านการพูด จำนวน 17 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .670

การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูด จำนวน 14 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .743

โดยในภาพรวมทั้งฉบับ จำนวน 52 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .711

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 7 ระดับ จำนวน 39 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .805

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ขอความร่วมมือในการจัดเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดสงขลา จากผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา ทั้ง 3 เขต

3.2 ส่งแบบสอบถามถึงผู้บริหารของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของและอำเภอ เพื่อขอความร่วมมือให้ครูที่ปฏิบัติการสอน ในโรงเรียนตอบแบบสอบถาม โดยขอความร่วมมือจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา ทั้ง 3 เขต ช่วยในการนำส่ง

3.3 เก็บรวบรวมแบบสอบถามจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลาทั้ง 3 เขต

3.4 ติดตามแบบสอบถามในกรณีที่ได้ไม่ครบตามเป้าหมายด้วยตนเอง และส่งจดหมายพร้อมแบบสอบถามถึงกลุ่มตัวอย่างอีกครั้ง

3.5 ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ โดยจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 327 ชุด ได้รับคืน 327 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 สามารถนำมาทำการวิเคราะห์ได้ทั้งหมด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้ว จึงนำผลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ดังนี้

4.1 หากค่าเฉลี่ย ร้อยละ ของข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งจำแนกเป็น เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษาสูงสุด ประสบการณ์ในการสอน และระดับชั้นที่สอน

4.2 หากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสิทธิภาพในการสื่อสารของครู และพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

4.3 หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรอิสระ (การสื่อสารของครูในห้องเรียน) กับ ตัวแปรตาม (พฤติกรรมการมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา) แล้วทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.4 หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรอิสระ (การสื่อสารของครูในห้องเรียน) กับ ตัวแปรตาม (พฤติกรรมการมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา) แล้วทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูในการจัดการห้องเรียน

ค่าเฉลี่ยของระดับการปฏิบัติในการใช้การสื่อสารของครู ซึ่งมองในภาพรวมพบว่าอยู่ในการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการใช้การสื่อสารของครูอยู่ในระดับค่อนข้างบ่อย มีค่าเฉลี่ย 5.16 และเมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายข้อพบว่าระดับการปฏิบัติของการใช้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.74 - 6.30

การสื่อสารของครูในด้านการการฟัง จากผลการวิจัยพบว่าในภาพรวมด้านการฟังผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะมีการปฏิบัติอยู่ในระดับบ่อยครั้งและค่อนข้างบ่อยครั้ง พฤติกรรมการสื่อสารด้านการฟังที่ดีที่ครูมีการปฏิบัติอยู่ในระดับบ่อยครั้ง ได้แก่ ครูแสดงความสนใจในสิ่งที่นักเรียนพูดด้วยการแสดงออก เช่น พยักหน้า เมื่อนักเรียนเล่าเรื่องของตนให้ฟัง ครูตั้งใจฟังเรื่องต่างๆที่นักเรียนในห้องทุกคนเล่า ส่วนการสื่อสารที่ดีซึ่งเป็นที่ครูควรปฏิบัติแต่ยังมีการปฏิบัติไม่มาก ค่าเฉลี่ยของการปฏิบัติยังไม่สูงเท่าที่ควร ได้แก่ เมื่อนักเรียนพูดว่าไม่ชอบทำงานกับเพื่อนคนหนึ่งครูจะพูดกับนักเรียนโดยใช้คำพูดที่เป็นการสอบถามความรู้สึกของนักเรียน ส่วนการสื่อสารในด้านการฟังที่เป็นพฤติกรรมที่ครูไม่ควรปฏิบัติแต่ยังมีการปฏิบัติอยู่พอสมควร ได้แก่ ครูรับฟังเรื่องราวหรือปัญหาของนักเรียนในขณะที่ตรวจการบ้านหรือทำงานอย่างอื่น และเมื่อนักเรียนพูดว่าทำการบ้านไม่ได้จึงไม่ได้ส่งการบ้าน ครูจะพูดในลักษณะที่เป็นการวิเคราะห์หาคำนักเรียน

การสื่อสารในด้านการพูด โดยภาพรวม ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการปฏิบัติค่อนข้างบ่อยครั้ง เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติในระดับบ่อยครั้งและค่อนข้างบ่อยครั้ง การสื่อสารด้านการพูดที่ดีที่ครูมีการปฏิบัติอยู่ในระดับบ่อยครั้ง ได้แก่ เมื่อนักเรียนประพาดิตนในสิ่งที่ถูกต้องครูจะพูดให้กำลังใจ และในการพูดกับนักเรียนครูจะใช้ภาษาที่เด็กเข้าใจง่าย ส่วนการสื่อสารด้านการพูดในด้านที่ดี เป็นเรื่องที่ครูควรปฏิบัติ แต่ครูยังมีการปฏิบัติไม่มากเท่าที่ควร ได้แก่ พฤติกรรมการสื่อสารด้านการพูดในข้อที่ว่า เมื่อนักเรียนเข้าห้องเรียนโดยไม่ขออนุญาตครูจะให้คำพูดที่เป็นการบอกให้นักเรียนรู้ถึงความรู้สึกของครู ส่วนการสื่อสารในด้านการพูดซึ่งเป็นสิ่งที่ครูไม่ควรปฏิบัติแต่ยังมีการปฏิบัติอยู่พอสมควร ได้แก่ เมื่อนักเรียนคุยกันในขณะที่กำลังสอนครูจะพูดกับนักเรียนโดยใช้คำสั่งให้นักเรียนหยุด เมื่อนักเรียนสองคนคุยกันในเวลาเรียนครูจะพูดกับนักเรียนโดยการขู่เพื่อให้ นักเรียนหยุดพฤติกรรมนั้น เมื่อนักเรียนไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จครูจะพูดกับนักเรียนโดยใช้การขู่เพื่อให้นักเรียนลงมือทำ และการสื่อสารในด้านการพูดที่ไม่ควรใช้ แต่มีการปฏิบัติในระดับค่อนข้างบ่อย ได้แก่ เมื่อนักเรียนเข้าห้องช้าครูจะพูดกับนักเรียนในลักษณะที่เป็นการตั้งคำถาม

การสื่อสาร โดยไม่ใช้คำพูด ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับค่อนข้างบ่อยครั้ง และเมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่จะมีการปฏิบัติอยู่ในระดับบ่อยครั้งและค่อนข้างบ่อยครั้ง ซึ่งการสื่อสาร โดยไม่ใช้คำพูดที่ดีที่ครูมีการปฏิบัติอยู่ในระดับบ่อยครั้ง ได้แก่ ครูจะใช้สายตากวาดไปทั่วห้อง ในขณะที่สอนหรือให้นักเรียนทำงาน และครูจะแสดงท่าทางที่แสดงออกถึงความสนใจในการทำงานของนักเรียนอย่างเท่าเทียมกันทุกคน ส่วนการสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดในด้านที่ไม่ควรใช้แต่ครูยังมีการใช้อยู่พอสมควร ได้แก่ ครูจะแสดงสีหน้ายิ้มแย้มเวลาเตือนให้นักเรียนทำงานของตน และเมื่อนักเรียนพูดจาด้วยคำที่ไม่สุภาพครูจะใช้การจ้องตาเพื่อแสดงถึงความไม่พอใจ ซึ่งมีการปฏิบัติอยู่ในระดับค่อนข้างบ่อยครั้ง

2. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ในภาพรวมมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.69 และเมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายข้อพบว่ามีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.61 - 5.71 ส่วนใหญ่จะเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนมีระเบียบวินัยมาก และค่อนข้างมาก

พฤติกรรมที่ควรปฏิบัติและนักเรียนมีระดับความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ นักเรียนเข้าสู่ห้องเรียนทันตามเวลาที่กำหนด นักเรียนมีการขออนุญาตก่อนจะออกไปดื่มน้ำหรือไปห้องน้ำในขณะที่ครูกำลังสอน

พฤติกรรมที่ไม่ควรปฏิบัติแต่นักเรียนยังมีการปฏิบัติอยู่ ได้แก่ นักเรียนได้ลูกจากโต๊ะของตนเองแล้ววิ่งอย่างรวดเร็วเพื่อไปรับแบบฝึกหัดของวันก่อนซึ่งได้รับการตรวจจากครูแล้ว นักเรียนวิ่งกลับที่นั่งของตนเองอย่างรวดเร็วเมื่อรับแบบฝึกหัดของวันก่อนที่ได้รับการตรวจจากครูแล้ว นักเรียนหลายคนรีบวิ่งไปหาครูพร้อมส่งเสียงแสดงความต้องการเพื่อขอเป็นผู้ช่วยในการแจกอุปกรณ์ประกอบการสอนให้แก่เพื่อนนักเรียน นักเรียนหันไปคุยกับเพื่อน ในขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนจดบันทึกอย่างตั้งใจขณะที่ครูกำลังถามคำถามเกี่ยวกับบทเรียน นักเรียนพูดรับเร็วเพื่อเสนอตัวขอตอบคำถามขณะที่ครูกำลังถามนักเรียนคนอื่นๆ นักเรียนแข่งกันตอบคำถามโดยไม่ยกมือเพื่อขออนุญาตครูก่อน นักเรียนจะเข้าไปล้อมโต๊ะของครูเมื่อต้องการความช่วยเหลือในรายบุคคล นักเรียนพูดคุยกันเสียงดังขณะทำงานรายบุคคล นักเรียนมีการปรึกษาหารือกันในเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการทำงานของกลุ่ม ในขณะที่กำลังทำงานกลุ่ม นักเรียนที่ทำงานเสร็จก่อนเวลาที่กำหนด จะพูดคุยเสียงดังหรือเล่นกับเพื่อนนักเรียนด้วยกันจนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดส่ง

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของครู กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการสื่อสารในแต่ละด้าน คือ การฟัง การพูด และการสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูด กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา จากผลการวิจัย พบว่า การสื่อสารในด้านการฟังและการพูดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วน การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดของครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .227, .166 และ .110 ตามลำดับ

ระหว่างประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูในด้าน การฟัง การพูด และการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูด กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .235 และ ตัวแปรอิสระ (X) คือ ประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา (Y) เท่ากับ .055 คิดเป็นร้อยละ 5.5

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา เป็นการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการสื่อสารของครู กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา และเพื่อที่จะศึกษาว่าประสิทธิภาพในการสื่อสารของครู (ตัวแปรอิสระ) สามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน (ตัวแปรตาม) ได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจที่สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับของประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูที่นำมาใช้ในการจัดการห้องเรียน

จากการวิจัยพบว่าการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของครูส่วนใหญ่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับบ่อย และค่อนข้างบ่อย นั้นแสดงให้เห็นว่าครูมีประสิทธิภาพในการสื่อสารที่ดีพอสมควร ซึ่งสาเหตุที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากครูมีประสบการณ์ในการสอนค่อนข้างมาก พบกับปัญหาต่างๆ ของนักเรียนในหลายรูปแบบจึงทำให้มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องการใช้การสื่อสารกับนักเรียน

มากพอสมควร แต่จากผลการวิจัยที่ปรากฏออกมาจะเห็นได้ว่ายังมีพฤติกรรมสื่อสารบางด้านที่ครูควรปฏิบัติ แต่ยังไม่มีการปฏิบัติไม่มากเท่าที่ควร จึงมีค่าเฉลี่ยไม่มากในข้อนั้น และบางพฤติกรรมที่ไม่ควรปฏิบัติแต่ยังมีการปฏิบัติอยู่พอสมควร ดังจะจำแนกเป็นรายด้านได้ต่อไปนี้

1.1 การสื่อสารในด้านการฟัง การฟังที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งที่ครูควรปฏิบัติอย่างยิ่ง เพื่อให้การจัดการห้องเรียนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จากการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพการสื่อสารของครูในด้านการฟังอยู่ในระดับดี แต่มีการสื่อสารที่มีความสำคัญในบางข้อครูยังมีการปฏิบัติไม่มากเท่าที่ควร โดยมีค่าเฉลี่ยของการปฏิบัติอยู่ในระดับบางครั้ง ได้แก่ เมื่อนักเรียนพูดว่าไม่ชอบทำงานกับเพื่อนคนหนึ่งครูจะพูดกับนักเรียนโดยใช้คำพูดที่เป็นการสอบถามความรู้สึกของนักเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 มีระดับการปฏิบัติบางครั้ง ซึ่งการที่ครูฟังนักเรียนถึงปัญหาที่นักเรียนกำลังประสบ แล้วในขณะที่ฟังครูก็จะมีการสอบถามถึงความรู้สึกของนักเรียนเป็นการกระทำที่สามารถทำให้นักเรียนรู้ว่าคุณมีความสนใจในปัญหาของนักเรียน มีความตั้งใจในการรับฟัง อันเป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถสังเกตและรับรู้ได้ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายในสิ่งที่อยู่ในใจ จะทำให้ครูสามารถชี้แนะวิธีการในการจัดการกับปัญหาได้ ซึ่งถ้าครูไม่ได้ปฏิบัติกล่าวคือ ไม่มีการสอบถามนักเรียนถึงความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อสิ่งเกิดขึ้น ทำการแก้ปัญหาโดยการใช้อำนาจในการบังคับให้ทำ อาจจะส่งผลให้นักเรียนไม่มีความสุขในการเรียนและไม่มีความตั้งใจในการทำกิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อีเวอตัน (Everton, 2540 : 128) ที่กล่าวว่า การฟังอย่างตั้งใจของครูโดยมีการสอบถามถึงความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อเหตุการณ์หรือปัญหาที่พบ เป็นการยอมรับการแสดงออกทางอารมณ์หรือความคิดเห็นของนักเรียน โดยครูแสดงออกว่าตั้งใจฟังสอบถามความรู้สึกของเหตุการณ์บ้างเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนพูดต่อ บางครั้งนักเรียนอาจจะหาทางแก้ปัญหของตนเองได้ในที่สุด

ส่วนการสื่อสารในด้านการฟังที่เป็นพฤติกรรมที่ครูไม่ควรปฏิบัติแต่ยังมีการปฏิบัติอยู่พอสมควร ได้แก่ ครูรับฟังเรื่องราวหรือปัญหาของนักเรียนในขณะที่ตรวจการบ้านหรือทำงานอย่างอื่น มีค่าเฉลี่ย 3.93 มีการปฏิบัติอยู่ในระดับบางครั้ง และเมื่อนักเรียนพูดว่าทำการบ้านไม่ได้จึงไม่ได้ส่งการบ้าน ครูจะพูดในลักษณะที่เป็นการวิเคราะห้ตัวนักเรียน มีค่าเฉลี่ย 5.00 ซึ่งมีระดับการปฏิบัติค่อนข้างบ่อยครั้ง การสื่อสารสารใน 2 ข้อนี้ เป็นสิ่งที่ครูไม่ควรปฏิบัติ เนื่องจากการรับฟังเรื่องราวหรือปัญหาของนักเรียน ครูควรหาเวลาที่เหมาะสมในการรับฟัง การที่ครูใช้เวลาที่กำลังตรวจการบ้านหรือทำงานอย่างอื่นพร้อมกับฟังนักเรียนไปด้วย ในบางครั้งอาจจะไม่มีสมาธิในการฟังเท่าที่ควร ครูจะไม่ใส่ใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ได้ฟัง ส่งผลให้ไม่สามารถวิเคราะห์ถึงปัญหาของนักเรียนได้อย่างถูกต้องและอาจส่งผลให้นักเรียน ไม่อยากเล่าเรื่องราวต่างให้ครูฟังเพราะคิดว่าครูไม่สนใจที่จะฟังอย่างแท้จริง ส่วนการพูดของครูที่เป็นการวิเคราะห้ตัวนักเรียนก็เป็นการกระทำที่ไม่ควรปฏิบัติ ซึ่งครูควรพูดในสิ่งที่เกี่ยวกับ

งานที่นักเรียนปฏิบัติหรือหาทางให้นักเรียนแก้ปัญหาของตนเอง การที่ครูพูดวิเคราะห์ให้นักเรียนจะส่งผลให้นักเรียนเกิดความไม่เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีกับครูส่งผลเสียต่อการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนคนดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กิโนทท์ (Ginott อ้างถึงใน Charles, 2540 : 53-54) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การพูดที่เป็นการวิเคราะห์หรือวิจารณ์ตัวนักเรียนเป็นการสื่อสารที่ไม่ตรงประเด็น เป็นการพูดกระทบต่อเรื่องส่วนตัวหรือลักษณะส่วนตัวของนักเรียนที่ไม่เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการทำลายความสามารถในสิ่งต่างๆของนักเรียน ถ้านักเรียนได้ฟังบ่อยๆจะทำให้เขาเชื่อและปฏิบัติตนเช่นนั้น การวิเคราะห์ การตราหน้า ว่ากล่าวคนอื่น ไม่เคยเปิดทางสว่างแห่งความคิดและไม่ช่วยในการพัฒนาความเจริญงอกงามและผลสัมฤทธิ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในคนผู้นั้น ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการสื่อสารในด้านการฟังของครูกับนักเรียนครูต้องไม่ใช่สิ่งที่จะเป็นอุปสรรคกับการพูดหรือการเล่าของนักเรียน การวิจารณ์ตัวนักเรียนแทนที่จะพูดถึงสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติจะไม่เป็นผลดีทั้งกับตัวนักเรียน และยังส่งผลเสียในด้านการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนอีกด้วย

1.2 การสื่อสารด้านการพูด การพูดที่มีประสิทธิภาพที่ครูนำมาใช้ในการจัดการห้องเรียน เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการจัดการเรียนการสอนและกระบวนการต่างๆของห้องเรียน จากการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพในด้านการพูดของครูอยู่ในระดับที่ดีพอใช้ แต่ถ้าจะกล่าวถึงการสื่อสารทั้ง 3 ด้าน การสื่อสารในด้านการพูดเป็นด้านที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุด ซึ่งการพูดที่ดีถือว่าเป็นด้านที่ดีและมีความจำเป็นที่ครูต้องปฏิบัติ แต่ยังมีกรปฏิบัติไม่มากเท่าที่ควร ได้แก่ ข้อที่ว่า เมื่อนักเรียนเข้าห้องเรียน โดยไม่ขออนุญาตครูจะใช้คำพูดที่เป็นการบอกให้นักเรียนรู้ถึงความรู้สึกของครู ซึ่งการพูดของครูในด้านนี้ ถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสื่อสารในห้องเรียน เพราะในบางครั้งนักเรียนจะไม่รู้ว่าพฤติกรรมที่ตนเองทำลงไปนั้นส่งผลต่อผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนอย่างไรบ้าง ดังที่ วัชรสุวรรณ (2528 : 58) ได้กล่าวไว้ว่า “ในบางครั้งเด็กจะไม่รู้ว่าพฤติกรรมที่เขากระทำไปนั้นก่อให้เกิดปัญหากับผู้อื่นอย่างไรจึงต้องนำปัญหาเหล่านั้นมาคุยกันว่าสิ่งที่เขาทำลงไปนั้นส่งผลต่อผู้อื่นอย่างไรบ้าง” ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องบอกให้นักเรียนรู้ถึงผลที่เกิดจากพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ และเมื่อนักเรียนรู้ว่าการกระทำนั้นทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนก็จะมีปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองได้ ครูจึงต้องใช้การพูดโดยการบอกให้นักเรียนทราบว่าพฤติกรรมที่เขาทำนั้นส่งผลต่อผู้อื่นอย่างไรบ้าง เพื่อทำให้นักเรียนรู้สึกตัวและหาวิธีการในการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กิโนทท์ (Ginott, 1972 อ้างถึงใน พรหมณี ช.เซนจิต, 2545 : 327) ได้กล่าวไว้ว่า ในห้องเรียนถ้าครูเผชิญกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนครูต้องหาวิธีการแก้ไข โดยการบอกให้นักเรียนทราบว่า ครูรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมนั้น ซึ่งเป็นการทำให้นักเรียนได้ตระหนักถึงการกระทำ

ของตนเองว่าสร้างปัญหาให้กับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นผลให้นักเรียนหาทางปรับปรุงตนเองโดยที่ครูไม่ต้องทำโทษ

กอร์ดอน (Gordon, 1974 อ้างถึงใน พรณี ช.เชนจิต, 2545 : 328) กล่าวไว้เกี่ยวกับการบอกความรู้สึกของครูให้นักเรียนรู้ว่า เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือกระทำผิดระเบียบวินัยต่างๆในห้องเรียน ครูควรใช้การสื่อสารที่เป็นการบอกความรู้สึกของครู เพื่อให้นักเรียนจัดการกับพฤติกรรมของตนเอง แทนที่ครูจะตำหนิ ออกคำสั่ง ลงโทษหรือวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับลักษณะนิสัยส่วนตัวของนักเรียน ครูควรบอกหรืออธิบายให้นักเรียนฟังว่า เหตุใดครูจึงโกรธหรือไม่พอใจ เพื่อให้ นักเรียนหาทางปรับพฤติกรรมของตนเองให้ถูกต้อง และ คูนิน (Kounin, 1970 อ้างถึงใน สุรางค์ ใ้้วตระกูล, 2541: 432) ยังได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้อย่างสอดคล้องกันว่าเมื่อเกิดพฤติกรรมที่ก่อความสงบของห้องเรียนครูควรบอกให้นักเรียนทราบ แต่ควรบอกให้ชัดว่า นักเรียนแสดงพฤติกรรมอะไร และ ไม่เหมาะสมอย่างไร ครูจะต้องแนะนำให้นักเรียนหยุดกระทำและแนะนำนักเรียนว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป รวมทั้งอธิบายให้เด็กฟังว่าทำไมต้องหยุดแสดงพฤติกรรมนั้น

ส่วนการสื่อสารในด้านการพูดซึ่งเป็นสิ่งที่ครูไม่ควรปฏิบัติ แต่ยังมีการปฏิบัติอยู่ได้แก่ เมื่อนักเรียนคุยกัน ในขณะที่กำลังสอนครูจะพูดกับนักเรียน โดยใช้คำสั่งให้นักเรียนหยุด เมื่อนักเรียนคุยกัน ในเวลาเรียนครูจะพูดกับนักเรียน โดยการขู่เพื่อให้นักเรียนหยุดพฤติกรรมนั้น และเมื่อนักเรียนไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จตามเวลาที่กำหนดครูจะพูดกับนักเรียน โดยใช้การขู่เพื่อให้ นักเรียนลงมือทำ ซึ่งการสื่อสารทั้ง 3 ข้อมีการปฏิบัติอยู่ในระดับบางครั้ง และการสื่อสารในด้านการพูดที่ไม่ควรใช้แต่มีการปฏิบัติในระดับค่อนข้างบ่อย ได้แก่ เมื่อนักเรียนเข้าห้องเข้าท่านจะพูดกับนักเรียนในลักษณะที่เป็นการตั้งคำถาม ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ควรปฏิบัติเพราะเมื่อนักเรียนปฏิบัติในเรื่องที่ผิดระเบียบของห้องเรียน แล้วครูตั้งคำถามว่า “ทำไม” จะเป็นการทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าตนเองผิด เป็นการลดความเชื่อมั่นในตัวเองของนักเรียนลง และการปฏิบัติดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นการขู่ การใช้คำสั่ง การตั้งคำถาม วิธีการเหล่านี้ถือว่าเป็นคำพูดที่เป็นอุปสรรคของครูในการสื่อสารกับนักเรียน การกระทำเหล่านี้จะไม่ก่อให้เกิดการแก้ปัญหาตามมา การขู่หรือการใช้คำสั่ง จะทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าคุณมีอำนาจเหนือกว่าตนเอง ครูขอใช้อำนาจ ซึ่งจะส่งผลให้ไม่เกิดการแก้ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนในระยะยาวได้ เมื่อครูใช้คำสั่งหรือขู่จะทำให้สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนได้ในขณะนั้นเท่านั้น แต่ต่อไปนักเรียนก็จะปฏิบัติอีก ทำให้นักเรียนไม่เกิดวินัยในตนเอง และนอกจากนั้นยังส่งผลให้เกิดพฤติกรรมต่อต้านหรือลอบคิดของนักเรียนตามมา ดังที่ กอร์ดอน (Gordon, 2534 : 131) ได้กล่าวไว้ว่า การสื่อสารโดยการใช้คำสั่งหรือการขู่เป็นการใช้การสื่อสารทางเดียว เป็นวิธีการที่เร็วในการที่จะสนอง

ความต้องการของครู แต่จะไม่ก่อให้เกิดผลดีในการสื่อสารให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพราะการสื่อสารดังกล่าวจะแฝงด้วยความหมายว่า ครูเป็นใหญ่กว่าและนักเรียนต้องทำตามที่ครูสั่งซึ่งมักจะทำให้นักเรียนเกิดการต่อต้านหรือถ้านักเรียนยอมปฏิบัติตามก็จะมีเจตคติเป็นไปในทางลบ และนอกจากนั้น กิโนทท์ (Ginott, อ้างถึงใน Charles, 2543 : 50) ยังได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องการใช้การขู่หรือใช้คำสั่งของครูกับนักเรียนไว้อย่างสอดคล้องกันว่า มีบ่อยครั้งที่ผู้ใหญ่สื่อสารกับเด็กโดยใช้ข้อความที่ขาดสติ ทำให้เกิดไม่ไว้วางใจ ทำให้เกิดการปฏิเสธความรู้สึกหรือสิ่งที่ผู้ใหญ่รับรู้ ข้อความที่ขาดสติของผู้ใหญ่ได้แก่ การตราหน้า การออกคำสั่ง การขู่ สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กไม่ยอมรับความรู้สึกของผู้ใหญ่ที่มีต่อเขาและเด็กจะรับไม่ได้ที่ผู้ใหญ่คิดกับเขาเช่นนั้น โดยได้กล่าวถึงวิธีในการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนไว้ว่า ครูควรบอกนักเรียนว่าเขาควรทำอะไร แทนที่จะพูดถึงสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

1.3 การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูด เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะนำมาใช้ในการจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในห้องเรียน นอกเหนือจากการใช้การฟังและการพูดที่มีประสิทธิภาพแต่การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดของครูจะต้องใช้อย่างถูกต้องจึงจะมีประสิทธิภาพ ซึ่งจากการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของการสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดของครูอยู่ในระดับดี โดยจะเห็นได้ว่า การปฏิบัติของการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูดของครูอยู่ในระดับค่อนข้างบ่อยครั้ง แต่ยังมี การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดของครูในบางข้อที่ไม่ควรปฏิบัติแต่ยังมีการปฏิบัติอยู่พอสมควร ได้แก่ ครูจะแสดงสีหน้ายิ้มแฉ่งเวลาเตือนให้นักเรียนทำงานของตน เมื่อนักเรียนพูดจาด้วยคำที่ไม่สุภาพครูจะใช้การจ้องตาเพื่อแสดงถึงความไม่พอใจ ซึ่งทั้งสองข้อมีการปฏิบัติค่อนข้างบ่อยครั้ง สาเหตุที่ครูไม่ควรใช้การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดในลักษณะนี้เนื่องจาก การที่ครูเห็นนักเรียนปฏิบัติในพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในห้องเรียน แล้วเตือนนักเรียน โดยมีสีหน้ายิ้มแฉ่ง จะทำให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณครูไม่เอาจริง ครูเตือนเล่นๆ สิ่งที่คุณครูควรปฏิบัติในการเตือนนักเรียน คือ ครูต้องแสดงสีหน้าและท่าทางเอาจริงเอาจัง ในการที่จะจัดการกับปัญหานั้น ต้องแสดงให้นักเรียนรู้ว่าครูเอาจริง และการจ้องตานักเรียนเพื่อแสดงความรู้สึกไม่พอใจของครูก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรปฏิบัติ เพราะจะทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีกับนักเรียน และเป็น การแสดงให้เห็นว่าคุณครูใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหา ซึ่งวิธีการที่คุณครูควรทำ คือ การจ้องตานักเรียนที่เป็นการแสดงให้นักเรียนเห็นว่าครูรู้และเห็นในพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมา ถ้านักเรียนยังไม่เลิกปฏิบัติก็จะใช้วิธีการอื่นที่ไม่ใช่การข่มขู่หรือบังคับนักเรียนมาใช้ในการแก้ปัญหาต่อไป

จากผลการวิจัยดังกล่าว สาเหตุที่ทำให้ครูยังไม่มีการปฏิบัติในพฤติกรรมสื่อสารที่มีประสิทธิภาพบางข้อดังกล่าว อาจมีผลมาจากครูยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการใช้การสื่อสารในการจัดการห้องเรียนเท่าที่ควร ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูซึ่งปฏิบัติการสอนในระดับประถมศึกษา ถึง

สาเหตุของการไม่ปฏิบัติตามของครูในการใช้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพบางข้อดังกล่าว โดยมีผู้กล่าวว่า การสื่อสารในบางข้ออย่างเช่น การรับฟังนักเรียนเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาต่างๆ ในขณะที่กำลังทำงาน อย่างอื่นในบางครั้งมีความจำเป็นเนื่องจากนักเรียนในห้องเรียนมีจำนวนมาก และเพื่อให้ใช้เวลาที่อยู่ในห้องเรียนได้อย่างเต็มที่เนื่องจากมีภาระงานมาก (เรื่องไร ผดุงศักดิ์, 2548 : สัมภาษณ์)

และนอกจากนั้นยังมีผู้กล่าวเกี่ยวกับ การสื่อสารกับนักเรียนที่ต้องใช้การพูดหรือการตักเตือน ไว้ว่า ในบางครั้งการพูดก็เป็นเรื่องจำเป็นต้องทำเช่นกันเพื่อให้นักเรียนกลัว และลงมือทำงานของตน ส่วนการตักเตือนก็เป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องทำเมื่อนักเรียนเรียนกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ก็จำเป็นต้องมีการว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนเป็นเรื่องธรรมดา (ผ่อง จันท, 2548 : สัมภาษณ์)

2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

จากผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ในจังหวัดสงขลา ภาพรวมนักเรียนมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่ครูและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก อาจเนื่องมาจากระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นกับคนทุกคนในสังคม ซึ่งเป็นที่อยู่รวมกันของคนจำนวนมาก การปลูกฝังระเบียบวินัยจึงมีความริเริ่มตั้งแต่ในวัยเรียน จากการเอาใจใส่ของครูผู้สอนดังกล่าวอาจมีส่วนสำคัญที่ส่งผลให้ระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก

จากการพิจารณาถึงผลการวิจัยเป็นรายข้อ พบว่า ยังมีพฤติกรรมบางข้อที่ครูควรมีการดูแลเป็นพิเศษ พฤติกรรมของนักเรียนในด้านที่นักเรียนควรมีระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยมาก เพราะเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนควรปฏิบัติเป็นอย่างยิ่งแต่ยังมีการปฏิบัติไม่มากเท่าที่ควร จึงส่งผลให้ในพฤติกรรมดังกล่าวนักเรียนมีระดับความมีระเบียบวินัยระดับปานกลาง ได้แก่ นักเรียนไม่พูดคุยเสียงดัง ในขณะที่รอเริ่มต้นบทเรียน และนักเรียนที่ทำงานเสร็จก่อนเวลาที่กำหนด เมื่อส่งงานแล้ว จะใช้เวลาที่เหลือโดยอิสระ เช่น การเลือกอ่านหนังสือที่ตนเองชอบ โดยไม่ก่ความรำคาญให้กับห้องเรียน

ส่วนพฤติกรรมที่ไม่ควรปฏิบัติแต่นักเรียนยังมีการปฏิบัติอยู่ ได้แก่ นักเรียนได้ลุกจากโต๊ะของตนเองแล้ววิ่งอย่างรวดเร็วเพื่อไปรับแบบฝึกหัดของวันก่อนซึ่งได้รับการตรวจจากครูแล้ว นักเรียนวิ่งกลับที่นั่งของตนเองอย่างรวดเร็วเมื่อรับแบบฝึกหัดของวันก่อนที่ได้รับการตรวจจากครูแล้ว นักเรียนหลายคนรีบวิ่งไปหาครูพร้อมส่งเสียงแสดงความต้องการเพื่อขอเป็นผู้ช่วยในการแจกอุปกรณ์ประกอบการสอนให้แก่เพื่อนนักเรียน นักเรียนหันไปคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนจดบันทึกอย่างตั้งใจขณะที่ครูกำลังถามคำถามเกี่ยวกับบทเรียน นักเรียนพูดบ่นเพื่อเสนอคำตอบตอบคำถามขณะที่ครู

กำลังถามนักเรียนคนอื่นๆ นักเรียนแย้งกันตอบคำถามโดยไม่ยกมือเพื่อขออนุญาตครูก่อน นักเรียนจะเข้าไปล้อมโต๊ะของครูเมื่อต้องการความช่วยเหลือในรายบุคคล นักเรียนพูดคุยกันเสียงดังขณะทำงานรายบุคคล นักเรียนมีการปรักพราหรือกันในเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการทำงานของกลุ่มในขณะที่กำลังทำงานกลุ่ม นักเรียนที่ทำงานเสร็จก่อนเวลาที่กำหนดจะพูดคุยเสียงดังหรือเล่นกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน จนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดส่ง

สาเหตุที่นักเรียนมีระเบียบวินัยในข้อดังกล่าวไม่มากเท่าที่ควรอาจเป็นเพราะ

1. ครูยังขาดความรู้ความสามารถในการจัดการห้องเรียน ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญหลายอย่างด้วยกัน เช่น การใช้การสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนในห้องเรียน การสอนให้นักเรียนรู้จักกับกฎต่างของห้องเรียน เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากในหลักสูตรของการฝึกหัดบุคลากรเพื่อไปประกอบวิชาชีพครูยังไม่มีการจัดการห้องเรียน จึงทำให้ผู้ที่จบการศึกษาออกไปเป็นครูไม่มีความรู้ความสามารถในการจัดการห้องเรียน จึงทำหน้าที่เพียงแต่สอนหนังสือแต่ไม่ได้สอนให้เด็กเกิดวินัยในตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการสื่อสารที่ดีของครู ถ้าครูใช้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพก็จะทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีขึ้นระหว่างครูกับนักเรียนในห้องเรียน ดังที่ จำเนียร ศิลปวานิช (2538 : 112) กล่าวว่า ภายในห้องเรียนเมื่อนักเรียนเกิดสัมพันธภาพที่ดีกับครูจะส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดความอบอุ่นใจเมื่ออยู่ในห้องเรียน และเมื่อนักเรียนเกิดความรักใคร่ในตัวครูผู้สอน การเรียนการสอนก็จะดำเนินไปด้วยดี ไม่มีปัญหาระเบียบวินัยและไม่มีปัญหาใดๆในการปกครองห้องเรียนของครู

2. วิธีการในการปกครองห้องเรียนของครู ห้องเรียนเป็นสถานที่ซึ่งมีความเหมาะสมในการที่จะปลูกฝังระเบียบวินัยให้แก่ นักเรียน ครูเป็นผู้รับหน้าที่สำคัญนี้ ดังนั้นการแสดงออกต่างๆหรือพฤติกรรมต่างๆที่ครูแสดงออกเป็นสิ่งสำคัญที่จะมีส่วนในการปลูกฝังระเบียบวินัยแก่นักเรียน ดังนั้นการกระทำต่างของครูในห้องเรียน เช่น บุคลิกภาพของครู การแสดงออกถึงปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนในห้องเรียน และพฤติกรรมการสอนของครูล้วนเกี่ยวข้องและมีบทบาทสำคัญกับการปลูกฝังและซึมซับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้งสิ้น ซึ่งพฤติกรรมบางอย่างที่นักเรียนแสดงออกซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง เช่น การวิ่งในห้องเรียน การพูดคุยก่อนเริ่มมีการเรียนการสอน พฤติกรรมเหล่านี้ ครูต้องมีการแก้ไขตั้งแต่เริ่มต้นบอกกล่าวให้นักเรียนได้ทราบถึงผลที่เกิดจากการปฏิบัติของนักเรียน หรือแสดงออกโดยการสื่อสารให้นักเรียนได้ทราบว่าครูไม่ต้องการให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้น โดยที่ครูต้องมีความคงเส้นคงวา มีความสม่ำเสมอในการปฏิบัติและต้องปฏิบัติกับนักเรียนทุกคนเหมือนกัน เมื่อครูมีการปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำนักเรียนจะเกิดการเคยชินและเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยโดยไม่รู้ตัว ดังที่ กิโนทท์ (Ginott, อ้างถึงใน Charles,

2543 : 47) ได้กล่าวโดยสรุปได้ว่า การสร้างระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนจะไม่เกิดผลในวันเดียว ระเบียบวินัยที่แท้จริงจะตั้งกฏเวลาในการสะสมไปเรื่อยๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงภายในส่วนลึกของหัวใจนักเรียน

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

จากผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการฟัง การพูด และการสื่อสารที่ไม่ใช่คำพูด มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .235 และมีค่าประสิทธิภาพในการพยากรณ์ ร้อยละ 5 นั้นแสดงให้เห็นว่า การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของครูเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการห้องเรียนที่ดี มีส่วนในการสร้างให้เกิดระเบียบวินัยกับนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของอีเวทสัน (Evertson, 2540 : 121) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อสารของครูที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการห้องเรียนไว้ว่า ยุทธวิธีในการสื่อสาร หรือสื่อความหมาย สามารถนำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ซึ่งเป็นปัญหาที่ไม่สามารถใช้วิธีการอื่นๆ ในการแก้ไขได้ ทักษะการสื่อสารของครูที่มีต่อนักเรียนจึงมีความสำคัญมาก บางครั้งครูสามารถแก้ปัญหาของนักเรียนได้โดยการตั้งใจฟังเพียงอย่างเดียวแล้วให้กำลังใจ ชี้แนะแนวทางสำหรับการแก้ปัญหา เพื่อให้ นักเรียนสามารถปรับใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ดังนั้นครูจึงต้องเป็นผู้ฟังที่ดี ครูต้องพยายามเข้าใจความรู้สึกของนักเรียน โดยการใช้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับคำกล่าวของกินอท์ (Ginott อ้างถึงใน Charles, 2540 : 46) ซึ่งได้กล่าวเอาไว้ว่าการสื่อสารที่เหมาะสมของครู ซึ่งเป็นรูปแบบของการสื่อสารที่ไม่มีการกระทบกระทั่ง จะสร้างความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้นกับนักเรียนในห้องเรียน ครูเป็นผู้กำหนดทุกสิ่งทุกอย่างในห้องเรียน ดังนั้นการสื่อสารที่เหมาะสมของครูจะทำให้ นักเรียนเกิดความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่ในห้องเรียน ส่งผลให้มีการปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องตามข้อกำหนดของห้องเรียน ไม่มีการต่อต้านหรือก้าวร้าว และนอกจากนั้นยังกล่าวไว้ว่า การสื่อสารของครูมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออก นั่นคือ พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในห้องเรียนจะขึ้นอยู่กับ การสื่อสารของครู ถ้าครูสื่อสารแล้วสร้างให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกที่ดี (Socio - emotional atmosphere) ให้เกิดขึ้นในห้องเรียน ปัญหาระเบียบวินัยทางด้านพฤติกรรมของนักเรียนจะลดลงและค่อยๆหมดไปในที่สุด

เมื่อแยกพิจารณาความสัมพันธ์ของประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน เป็นรายด้านพบว่า

3.1 การฟังที่มีประสิทธิภาพ จากการศึกษาพบว่า การฟังที่มีประสิทธิภาพของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้นแสดงให้เห็นว่า การที่ครูใช้การฟังอย่างมีประสิทธิภาพกับนักเรียนในห้องเรียนจะมีส่วนทำให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงในด้านพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกให้เป็นที่น่าพอใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อีเวทสัน (Evertson, 2540 : 121) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการสื่อสารของครูที่มีต่อนักเรียนนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะช่วยนักเรียนซึ่งกำลังประสบปัญหาอยู่ ซึ่งบางครั้งครูสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวของนักเรียนได้ โดยการตั้งใจฟังในสิ่งที่นักเรียนพูด แล้วให้กำลังใจชี้แนะแนวทางแก้ปัญหาที่นักเรียนสามารถเลือกไปใช้ได้ ดังนั้น ครูจึงต้องเป็นนักฟังที่ดีและพยายามเข้าใจความรู้สึก และความกังวลของนักเรียน เมื่อครูสามารถช่วยให้นักเรียนสามารถหาทางแก้ปัญหาดังกล่าวได้ จะทำให้นักเรียนมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง ไม่สร้างปัญหารบกวนการสอนของครู ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กอร์ดอน (Gordon, อ้างถึงใน ประสาท อิศรปริดา, 2538 : 56) ที่ได้กล่าวถึงการฟังของครูไว้ว่า ครูต้องรู้จักฟังเด็ก ครูจะต้องฟังอย่างใส่ใจ เข้าใจความรู้สึกของเด็ก สรุปความในสิ่งที่เด็กพูดแล้วกล่าวเพื่อสะท้อนความรู้สึกของเด็กได้อย่างชัดเจน ซึ่งการที่ครูกล่าวเพื่อสะท้อนความรู้สึกของเด็กจะมีส่วนช่วยให้เด็กพูดเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเองออกมาได้มากขึ้น นักเรียนจะมีความรู้สึกที่ครูเข้าใจเขา แล้วทำให้เกิดความไว้วางใจในตัวครู และช่วยทำให้เขาคิดหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยตนเองได้ดีขึ้น และจะช่วยลดปัญหาที่เกี่ยวกับการปฏิบัติพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

3.2 การพูดที่มีประสิทธิภาพ จากการศึกษา พบว่า การพูดที่มีประสิทธิภาพของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้นแสดงให้เห็นว่า ภายในห้องเรียน ถ้าครูใช้การพูดที่มีประสิทธิภาพ มีส่วนที่จะส่งผลให้นักเรียนปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องมากขึ้น โดยที่ครูจะต้องไม่ใช่วิธีการพูดที่เป็นกำแพงกั้นการสื่อสารที่เป็นอุปสรรคในการพูดระหว่างครูกับนักเรียนในห้องเรียน อันได้แก่ การขู่ การประชดประชัน การสั่งสอนตักเตือน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กนักเรียนคิดว่าครูมีอำนาจมากกว่าจะทำให้เกิดการต่อต้านขึ้น ดังนั้นเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในห้องเรียน ครูจึงต้องหาวิธีการที่จะพูดกับนักเรียนแล้วทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดีเพื่อลดการกระทำในพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังที่ แคนเตอร์ (Canter อ้างถึงใน Charles, 2543 : 71) ได้กล่าวถึง

ความสัมพันธ์ในการพูดของครูกับการแสดงออกถึงพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนไว้ว่า เมื่อ นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมครูต้องใช้วิธีการแก้ปัญหา โดยการพูดคุยแบบกัลยาณมิตรเพื่อ ช่วยเหลือนักเรียนในการปรับปรุงพฤติกรรมนั้น และครูต้องสร้างบรรยากาศของห้องเรียนให้เกิดความ ใ่วางใจ และการเคารพซึ่งกันและกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การสื่อสารของครูในด้านการพูดมีความ สัมพันธ์กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในห้องเรียน ถ้าครูนำการสื่อสารในด้านการพูดที่ ดีมาใช้ในห้องเรียน ก็จะมีส่วนสำคัญในการลดความรู้สึกของนักเรียนว่ากำลังถูกคุกคามจากครู ซึ่งทำ ให้เกิดความหวาดกลัว ซึ่งจะทำให้นักเรียนลดกระทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง ที่เป็นการต่อต้านครู

3.3 การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดของครู จากการศึกษาพบว่า การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดของครูมี ความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นแสดงว่าพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติในห้องเรียนซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ ไม่เหมาะสมในบางครั้งสามารถแก้ไขได้โดยการใช้ภาษาท่าทาง ครูอาจจะไม่ต้องใช้วิธีจัดการกับปัญหา พฤติกรรมของนักเรียนด้วยการจู่ การดุคำ การว่ากล่าว เสมอไป แต่สามารถจะใช้การแสดงออกทางกาย ของครูในการแก้ไขได้ เช่น การเดินเข้าไปใกล้ การใช้สายตา การแสดงสีหน้าท่าทางของครู ซึ่ง สอดคล้องกับคำกล่าวของ ลอว์เรนซ์ (Lawrence, 2545 : 60) กล่าวว่า ปัจจัยที่เกิดจากตัวครูที่สามารถ ทำให้เด็กเห็นคุณค่าในตนเอง และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคน คือการสื่อสารโดยไม่ใช้ภาษาซึ่งเป็น การสื่อสารที่สามารถสื่อได้ถึง 3 มิติ คือ การแสดงออกถึงความชอบหรือไม่ชอบ การแสดงออกถึง ความรู้สึกมีส่วนร่วมหรือไม่มีส่วนร่วม และการแสดงความรู้สึกที่เหนือกว่าหรือด้อยกว่า ต่อผู้อื่น เด็ก จะมีความรู้สึกไวต่อการแสดงออกของคนอื่นที่สื่อออกมาโดยไม่ใช้ภาษา และคำกล่าวของเรดล์ และ วัตเทนเบิร์ก (Redl and Wattenberg อ้างถึงใน Charles, 2543 : 12) ที่ได้กล่าวไว้โดยสรุปใจความ สำคัญได้ว่า เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้น ครูสามารถแก้ไขได้โดยการส่งสัญญาณให้ เด็กทราบว่าครูเห็นเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นและครูไม่ยอมรับในพฤติกรรมนั้น และถ้ายังไม่สามารถที่จะ เปลี่ยนพฤติกรรมนั้นได้ ครูต้องเดินเข้าไปใกล้นักเรียนเพื่อให้นักเรียนรู้ว่าครูเห็นและมีความตระหนัก ในพฤติกรรมของนักเรียนที่กำลังเกิดขึ้น และต้องการให้นักเรียนปรับปรุงพฤติกรรมนั้น หรือครูอาจจะ สัมผัสที่ตัวนักเรียนเบาๆ เพื่อสร้างความรู้สึกที่ดีให้เกิดกับนักเรียน การกระทำเหล่านี้จะเป็นการให้ โอกาสนักเรียนในการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ไม่เป็นการทำโทษ ซึ่งจะช่วยให้เด็กเป็นผู้ที่มี ระเบียบวินัยสามารถปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนที่วางไว้ได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การใช้การสื่อสารที่ไม่ ใช้คำพูดของครูจะเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถสร้างให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยได้ โดยครูต้องใช้อย่าง สม่ำเสมอและไม่เลือกปฏิบัติเฉพาะกับนักเรียนบางคนเท่านั้น

อย่างไรก็ตามการที่ประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูทั้ง 3 ด้าน อันได้แก่ การฟัง การพูด และการสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .235 และมีค่าประสิทธิภาพในการพยากรณ์ ประมาณร้อยละ 5 นั้นแสดงให้เห็นว่ายังมีตัวแปรอื่นๆอีกมากที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา เช่น การใช้กฎและกระบวนการของห้องเรียน ตามแนวคิดของเลวิน และเบอร์เดน และการจัดบรรยากาศในห้องเรียน ตามทฤษฎีของกูนิน ฯลฯ

กล่าวโดยสรุป ครูเป็นผู้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่ปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีต่างๆ ให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ซึ่งการสื่อสารของครูที่นำมาใช้ในห้องเรียนก็เป็นส่วนหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพลอย่างยิ่ง กับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก ถ้าครูต้องการให้นักเรียนมีพฤติกรรมอย่างไรครูต้องเป็นตัวอย่างให้เด็กปฏิบัติตาม และนอกจากนั้นครูต้องใช้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้นักเรียนเกิดความไว้วางใจ เกิดความอบอุ่นใจเมื่ออยู่ในห้องเรียน เกิดความรักในตัวผู้สอน เมื่อความรู้สึกลี้ภัยเกิดขึ้นกับนักเรียนจะทำให้เด็กมีความเต็มใจในการที่จะปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกต้อง ปฏิบัติโดยไม่คิดว่าเป็นการถูกบังคับ โดยครู ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าในห้องเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปประยุกต์ใช้

สำหรับครูและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพในการสื่อสารของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ดังนั้น หากต้องการให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย ครู และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก จึงควรพิจารณานำการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมาใช้กับนักเรียน ทั้งในด้านการฟัง ครูผู้ปกครองจะต้องฝึกหัดการเป็นผู้ฟังที่ดี ต้องให้นักเรียนได้พูดทุกเรื่องที่ยากพูด โดยต้องไม่คิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่มีเวลาที่จะฟัง ค่อยฟังวันหลังเพราะก่อนที่จะได้ฟัง ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนอาจจะหนักจนไม่สามารถแก้ไขก็ได้ การฟังที่ดีของครูหรือผู้ปกครองซึ่งจะเป็นการเปิด โอกาสให้นักเรียนได้พูด และคิดหาวิธีการในการแก้ปัญหาของตนเองที่เกิดขึ้น เป็นการฝึกการแก้ปัญหาด้วยตนเอง ในด้านการพูด ครูหรือผู้ปกครองต้องพูดกับนักเรียนให้เข้าใจในสิ่งที่ต้องการจะให้เขาได้อย่างแท้จริง ต้องแน่ใจว่าทั้งสองฝ่ายเข้าใจตรงกัน และในการพูดกับนักเรียนครูต้องไม่คิดว่าตนเองมีอำนาจที่สุดในห้องเรียนสามารถจะทำอย่างไรก็ได้ การกระทำแบบนี้จะทำให้เกิดการต่อต้านจากนักเรียน หรือจะทำให้ให้นักเรียนปฏิบัติดีต่อเมื่ออยู่กับครูเท่านั้น ไม่สร้างหรือปลูกฝังวินัยใน

ตนเองให้เกิดขึ้นกับนักเรียน ครูจึงจำเป็นต้องรู้สึกถึงความมีศักดิ์ศรีของนักเรียน ในบางครั้งครูต้องไม่พูดให้นักเรียนรู้สึกอับอายเมื่ออยู่ต่อหน้าเพื่อน เพราะการกระทำเหล่านี้จะลดความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ส่งผลให้กระทำในพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องตามมา ในด้านการสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูด ครูควรนำไปใช้ เพื่อเป็นการสนับสนุนให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง และรู้ตัวอยู่เสมอว่ากำลังทำอะไรอยู่ สิ่งเหล่านี้จะมีส่วนในการฝึกให้เกิดพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียน ซึ่งการนำไปใช้อาจไม่เฉพาะแต่ในโรงเรียนเท่านั้น แต่ในบ้านก็สามารถที่จะนำไปใช้ได้ ซึ่งถ้าจะให้ได้ผลที่สมบูรณ์ควรนำไปปฏิบัติร่วมกับการจัดการห้องเรียนในรูปแบบอื่นด้วย

1.2 การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการใช้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของครู จากผลการวิจัยด้านที่ยังไม่ค่อยมีการปฏิบัติควรส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปฏิบัติมากขึ้น ได้แก่ การฟังที่ดี โดยจะมีการสอบถามถึงความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อเหตุการณ์ที่นักเรียนพบ การพูดเพื่อบอกให้นักเรียนรู้ถึงความรู้สึกของครูที่มีต่อพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ และลดพฤติกรรมที่ทำให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียน ได้แก่ การขู่ การออกคำสั่ง การตั้งคำถามถึงพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ การวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องส่วนตัว หรือลักษณะต่างๆของนักเรียน ทั้งนี้เพื่อให้ส่งผลต่อการสร้างพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยในครั้งต่อไป

การทำวิจัยในครั้งต่อไปมีแนวทางที่จะเสนอแนะดังต่อไปนี้

2.1 ควรมีการศึกษารูปแบบหรือวิธีการในการจัดการห้องเรียนในลักษณะอื่นๆ โดยนำมาใช้ร่วมกันในการวิจัย

2.2 ควรทำการวิจัยในเรื่องนี้โดยการเปลี่ยนรูปแบบของการวิจัย โดยอาจใช้การทำวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนที่ใช้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในการจัดการห้องเรียน กับโรงเรียนที่ไม่ได้ใช้